

KAPITOLA 1

Strašlivě nezodpovědná babička

**„Vítr vane ze všech směrů,
nese příběhy moře a hor.“**

– Rasmus Effersøe, úryvek z básně

„*Úr øllum ættum koma vindar*“ / „*Vítr vane ze všech směrů*“

Anka milovala šumící lesy, rozkvetlé louky, šedé kopce a třpytivé potůčky – to byla místa, kde mohla trávit celé dny, když byla na prázdninách u babičky Lenky. Byla to neuvěřitelně *nezodpovědná* babička, jak by určitě řekli uvědomělí a poněkud nudní dospělí, ale Anka by ji nevyměnila za nic a nikoho na světě.

Babičce vůbec nevadilo, když Anka přišla zmáchaná od hlavy až k patě s vysvětlením, že sledovala žáby v potůčku. Nevadilo jí, že když Anka hledala v kapsách klíče a chtěla je obrátit naruby, musela nejprve vyndat několik zajímavě zbarvených kamínků, šnečí ulítu, hrst uschlých kvítků sedmikrásek, smotaný provázek a dva nebo tři bonbony.

Měla porozumění pro příchod „k obědu“ v půl třetí odpoledne, protože přece bylo životně důležité nejprve opravit podlahku v bunkru, který byl zbudován z několika starých prken na velikém ořešáku za domem.

Babičku pranic netrápilo jezení melounů, švestek, malin a ostružin ještě před večeří. A neměla vůbec nic proti tomu, dát si ke svačině zmrzlinový pohárek nebo zajít do nedaleké cukrárny, večer se dlouho dívat na dobrodružné filmy anebo si číst či sedět až do půlnoci na dřevěné lavici za domem, poslouchat cvrčky a jen tak koukat na hvězdy.

Zkrátka byla to babička jako z pohádky – ba dokonce ještě lepší. Anka si vyprosila u rodičů, že bude u babičky trávit všechny prázdninové dny. Maminka k tomu svolila s viditelnými obavami, ale i přes babiččinu *nezodpovědnost* se Anka vrátila vždy v pořádku a nadmíru spokojená, takže se na každé prázdniny mohla s batůžkem stěhovat k babičce, ať už šlo jen o několik volných dní, anebo celé léto.

Kromě báječných a zcela nebabičkovských vlastností měla Ančina babička něco, co se dá najít u všech prarodičů – obrovské kufrы s oblečením na zimu i na léto. Méně obvyklé bylo, že se tam daly najít i staré, ale bytelné batohy a cestovní tašky a v jedné kapse u batohu se nacházel i nenápadný, ale moc pěkně vyvedený kompas. Anka si věci z kufrů ráda vybalovala a předstírala, že se účastní vlastní expedice do dosud neznámých krajín a s batohem na zádech a kompasem v ruce poznává tamější přírodu a její obyvatele.

* * *

První výprava neproběhla úplně hladce – pravděpodobně proto, že to původně žádná výprava ani být neměla.

Anka si obula babiččiny staré turistické boty, které si ve špičkách vycpala srolovanou ponožkou, aby jí dobře seděly na nohách, do batohu nazdařbůh naházela několik kousků oblečení z kufru, vzala do ruky kompas a chvíli přemýšlela, kam by se ve své fantazii mohla vydat tentokrát.

Vzpomněla si na fotografii ženy, která se svlékala z tulení kůže – kde to jen bylo? Jistě – byla to socha na Faerských ostrovech! „Kéž by tam bylo aspoň na chvíli pěkné počasí a já se tam mohla podívat!“ pomyslela si Anka.

Vytáhla kompas a nahlas zavelela: „Na Faerské ostrovy! Ale ať je tam sluníčko!“

V tu chvíli se to stalo. Ance se zatočila hlava, prosluněný pokoj, ve kterém dosud stála, zmizel a místo čtyř stěn se kolem ní rozprostíralo moře a fičel vítr, ale obloha byla jasná a modrá, zelené kopce se tyčily do výše a šedé strmé srázy spadaly rovnou do oceánu, který s hukotem a pěněním narážel do skal.

Nikde nebylo ani živáčka. Anka se rozhlédla jako ve snách. Pak se podívala na kompas, zatřásla s ním, ale nebylo to nic platné. Schovala jej tedy do kapsy. Na chvíli si sedla na kámen vyhřátý od slunce a štípla se do nohy, aby se přesvědčila, že se jí to nezdá. Zabolelo to. „Ale to ještě není důkaz, že svět kolem je skutečný,“ pomyslela si Anka.

Ještě před okamžikem byla přece v babiččině pokoji a jen si hrála na to, že cestuje na Faerské ostrovy. Jak se tady u všech všudy mohla ocitnout doopravdy? Svit slunce a šumění moře ale byly víc než skutečné. Anka vstala a vydala se po pobřeží. Došla až na okraj, klekla si na všechny čtyři a opatrně, aby neskončila ve vodě, strčila ruku pod hladinu. Moře tedy bylo také skutečné. Studilo a pěnilo, vonělo solí a bylo cítit rybami.

Anka šla dál a po několika stovkách metrů ji spatřila – sochu ženy, která si svléká tulení kůži. Vypadala přesně tak, jak si ji Anka pamatovala z obrázků. Socha stála na kameni, jež z jedné strany omývalo moře, a hleděla směrem ke kopcům, za kterými vykukovaly střechy malé vesničky.

Anka došla k soše a celá tumpachová z toho, co se zrovna přihodilo, se posadila vedle ní.

„Co tě trápí?“ zaslechla po chvíli. Dívka se rozhlédla, ale nikoho neviděla.

„Copak tě trápí?“ znovu se ozval hlas a Anka si všimla, že se k ní sklání socha tulení ženy. To ona mluvila! Byla to podivná řeč, ale Anka si uvědomila, že jí rozumí. A co víc – v té cizí řeči dokázala ženě odpovědět.

„Asi jsem se úplně zbláznila,“ pronesla Anka. „Objevila jsem se tady zničehonic, a navíc se bavím s bronzovou sochou!“

„Nevypadáš bláznivě,“ upokojila ji socha s péčí a pochopením v hlase. „To svět kolem občas vyvádí blázniviny.“

„Můžu si vedle tebe na chvíli sednout?“ otázala se žena-socha po chvílce. „Nebude ti to vadit?“

„Ale ne, vůbec ne, vy tady přece, ehm, bydlíte,“ odpověděla Anka. „To já jsem tady na návštěvě, na vašem kameni a na vašem ostrově.“

„Chci si chvíli odpočinout a podívat se na moře, než sem přijdou cestovatelé a turisté a budou si mě fotit. Někdy je to únavné – celý den pózovat s tulení kůží v ruce.“

„Ach, co je to za život?“ litovala ji Anka.

„Ale ne, to je v pořádku, mám tohle místo moc ráda,“ usmála se žena. „Zažila jsem si svoje... Být tady jako socha mi až tak nevadí, jen se musím občas posadit.“

Anka zapomněla na své vlastní starosti a s účastí v hlase se zeptala ženy, jaký osud ji potkal, když jí práce sochy připadá tak malebná.

„Tak tedy poslouvej,“ začala vyprávět žena. „Stalo se to před dávnými a dávnými lety. Byla jsem obyčejnou ženou z Faerských ostrovů a po smrti jsem se – jako všichni Faeřané – převtělila do podoby tuleně. Jednoho dne se mi zastesklo po pozemském, lidském životě. Z dálky jsem slyšela hudbu a zpěv, tak veselý a živý! Ve vesnici plály ohně a zářila světla... Vylezla jsem na břeh, shodila jsem svou tulení kůži a vydala jsem se do vesnice, kde se zrovna konala slavnost. Veselila jsem se spolu s ostatními, tančila jsem – až jsem padla do oka jednomu farmáři. Na místě mě požádal o ruku. Svolila jsem. Ten muž pak našel na břehu mou tulení kůži a schoval ji, abych se nemohla vrátit v podobě tuleně zpátky do moře.“

Zamkl kůži do truhly a klíč od ní nosil neustále na koženém řemínku na krku. Velmi jsem ho milovala, brzy jsme měli svatbu. Můj manžel byl ale žárlivý a rok od roku se jeho žárlivost zhoršovala. Už mu nestačilo, že střežil mou tulení kůži – začal zamykat i mě. To se mi vůbec nelíbilo, a tak jsem mu jednoho dne, když tvrdě spal, sebrala klíč z krku. Vzala jsem z truhly svou tulení kůži a vrátila jsem se zpátky do moře.

Svému bývalému manželovi jsem poslala varovný sen, aby nezabíjel tuleně v zátoce a zabránil tak neštěstí, které jinak postihne všechny muže ve vesnici. On toho nedbal a druhý den vyjel spolu s ostatními na lov tulenů. Po mém odchodu byl napolo šílený žalem a steskem a hlodal v něm vztek a žárlivost. Lov byl pro něj rozptýlením. Mé varování bral na lehkou váhu a zahubil mne v tulení podobě, protože mne nepoznal, a zahubil i mnoho mých příbuzných.

Od té doby se žárlivým mužům z osady stávaly prapodivné nehody. Můj bývalý manžel spadl z útesu do vody – shodil ho poryv větru, když stál příliš blízko u okraje. Další muži se utopili anebo se ztratili v mlze a už nedokázali najít cestu zpět do vesnice.

Pomsta tuleního rodu za zradu a žárlivost měla trvat, dokud tito mrtví muži neutvoří půlkruh kolem zátoky a nevybudují tak hradbu, která zastaví náš žal a smutek.

Mne pak vytvořil jeden sochař, kterému jsem se zjevila ve snu a požádala ho, aby svým uměním přispěl k tomu, že lidé na náš příběh nezapomenou. Musím říct, že odvedl skvělou práci a dal mi podobu, díky níž se náš příběh rozšířil do celého světa.“

„Co to je za trápení – objevit se nečekaně na Faerech – proti *takové* smutné historii,“ vydechla Anka a slzy měla na krajíčku. Žena se na ni shovívavě usmála.

„Čas šel dál a naše touha po pomstě vybledla. Tulení se nastěhovali zpátky do zátoky a lidé dál vychovávají své děti ve vesnici, která se za tu dobu možná rozrostla o pár domů, ale v jádru zůstala stejná jako před lety. Na naplnění své pomsty již netrváme, ale legenda, jak je vidět, žije dál.“

Tulení žena si povzdechla.

„Za chvíli přijdou turisté a budou si mě prohlížet a fotit. Musím jít dělat svou práci,“ pronesla smířeně. „Měj se dobře, děvče!“

Socha vstala, naaranžovala si dlouhé husté vlasy, rozhodila tulení kůži, zapózovala a zůstala stát na kameni opět krásná, mlčenlivá a nehybná, jak se na sochu sluší a patří.

Anka se ještě chvíli plahočila po pobřeží, o kámen si roztrhla mikinu a promáčela si boty, když lezla k potůčku, ze kterého se chtěla napít.

Kromě žízně začal Anku trápit pořádný hlad a dívka zalitovala, že si s sebou nepřibalila do batohu alespoň nějakou svačinu. Ovšem, kdo mohl tušit, že to dopadne takhle? Anka už měla za to, že se na ni usmálo štěstí, když v zarostlé zahradě za zchátralou stodolou narazila na zdánlivě opuštěnou a zapomenutou bedničku s jablky. Vzhledem k tomu, že na celém ostrově zatím neviděla nic než nízké keříky a hustou travu, musela to být vzácnost dovezená na lodi a zakoupená na tržnici. Jablka se v bedničce červenala a vábivě se na Anku smála. Dívka se opatrně rozhlédla, ale dlouho se nerozmýšlela – dvě jablka si rychle nacpala do batohu. Než se vydala znovu na cestu, nejčervenější jablíčko z bedničky si vzala do ruky a s chutí se do něj zakousla. Už to vypadalo, že se velká jablečná loupež vydařila, ale vzápětí se ukázalo, že to nebyl nejlepší nápad. Přestože nebylo vidět živou duši, odkudsi se na Anku vyřítíl pan domácí, pravděpodobně majitel zahrady, a Anka měla co dělat, aby mu i s nakousnutým jablkem utekla a schovala se za skalami. Vylezla, teprve když slyšela, jak se farmářovo hartusení a nadávání vzdaluje.

Anka schroupala jedno jablko, pak druhé. Po skromné, ale osvěžující svačině se vydala nazdařbůh dál po vyšlapané cestičce, která se klikatila po travnaté pláni. Potkala několik volně se potulujících ovcí, které si ji zvědavě prohlížely, a dokonce narazila na báječné barevné papuchalky. Ptáci vypadali na souši nemotorně, ale ve vzduchu byli jako doma a ryby lovili s hbitostí a ladností, jaká neměla obdoby.

Krajina Faerských ostrovů byla kouzelná, ale Ance už kolem oběda řádně kručelo v břiše, a nadto začala znenadání padat mlha. Dívka zalitovala, že poblíž není nějaká mluvící socha, které by se mohla zeptat, jak se dostat z Faerských ostrovů zpátky do Čech. Ale bez peněz na letenku by se sotva někam dostala, to bylo Ance nad slunce jasnější.

Počasí se překvapivě rychle pokazilo. Slunce se skrylo za mraky a zvedl se vítr. Anka se zachumlala do mikiny, nahmatala kompas a tiše pronesla sama k sobě: „Kéž bys mě dostal zpátky domů!“ A vtom se to stalo znovu. Svět kolem Anky se roztočil a v tu ránu byla zpátky v pokoji. Vydechla úlevou. Tak to tedy bylo heslo? *Zpátky domů?*

Anka nedbala, že jí z bot opadává bláto. Na to teď nebyl čas. Ještě s batohem na zádech se rozběhla po schodech dolů.

„Babí!!!“

* * *

„Kdepak jsi byla tak dlouho?“

Babiččina otázka zněla zcela nevinně, ale pod přimhouřenými víčky jiskřila modř jako hladina jezera za letního dne.

Babička se Anky nikdy nevyptávala. Dnes to bylo poprvé, co se zajímala o to, kde byla a proč se vrátila tak zmáčená. Ptala se, ale zdálo se, že nemá strach, že není pranic rozzlobená kvůli blátu na botách a na schodech, a co víc – že ji to ani nepřekvapilo.

Bylo ale zapotřebí vyjasnit si víc věcí. Anka v ušpiněných kraťasech a natržené mikině se s nejhlubší vážností podívala nejprve na kompas ve své ruce a vzápětí na babičku.

„Babi, musíme si promluvit.“

* * *

„Proč mi o tom mamka nikdy neřekla?“ dožadovala se Anka odpovědi.

„Nevěděla o tom. Nikdy jsem jí kompas neukazovala.“ Babička se tvářila trochu provinile, hleděla do hrnku a pohrávala si se lžičkou, kterou míchala kávu s bílou mléčnou pěnou.

„Tvoje maminka je skvělá žena. Už jako dítě byla zodpovědná, všechno chtěla mít perfektní, dobře se učila... Nikdy jsem s ní nemusela dělat domácí úkoly, vždycky mi je jen přinesla, abych je podepsala.“

Anka ucucávala ze svého hrnku kakao a dívala se na babičku.

„Nikdy se ale nepouštěla do žádného dobrodružství. Chtěla mít všechno spořádané. Nevím proč, ale něco mě od toho, abych jí o kompasu řekla, odrazovalo. Měli jsme tehdy všichni tolik jiných věcí na práci... A nejspíš by ji to vyděsilo. Anebo by kompas v jejím případě ani *nefungoval*.“

Babička se odmlčela a zahleděla se na Anku.

„Můžeš mi to odpustit? Jsem totiž přesvědčená, že taková věc, jako je kompas – *tenhle kompas* –, musí být *objevena*, jestli víš, jak to myslím...“

„Tak jako jsem ho *objevila* já,“ zamyšleně pronesla Anka. „Anebo ty,“ pohlédla na babičku.

„Kompas patřil tvému dědečkovi. Když jsme se zasnoubili, seznámil mě s jeho tajemstvím. Než se nám narodila tvoje maminka, tedy moje dcera, viděli jsme díky kompasu pořádný kus světa.“

„Když ho používáš, svět je jiný,“ poznamenala Anka.

„Toho sis všimla?“

„Nebylo možné si nevšimnout, že rozumím řeči zvířat, rozumím všem jazykům a potkávám podivné bytosti,“ odfrkla si Anka.

„A co když to není kompasem? Co když to máš tak nějak v sobě a kompas to jen *vytahuje na povrch*?“ Babička se usmála a oči jí zasvítily.

Anka se zarazila a na chvíli se ponořila do vlastních myšlenek.

„Je škoda, že jsem nepoznala taky dědu,“ dodala posmutněle. „Tedy – poznala jsem ho, ale vůbec se na něj nepamatuju.“

„Ach ano, odešel, když jsi byla ještě malý cvrček v kočárku,“ pokývala babička hlavou.

„Zjistil o kompasu něco víc?“ zajímala se Anka.

„To je další nerozřešená záhada. Dostal kompas od dobrého přítele svého otce, ale nikdy se nedopátral, alespoň co vím, odkud se kompas

vzal. Je to zamotaná historie. Na něco přišel sám, něco jsme odhalili spolu – ale jsou to jenom střípky pravdy a domněnky.“

„Kompas se asi nerad vzdává svých tajemství,“ uvažovala Anka. „Ale stále hledá kamarády, nebo jak to říct,“ ušklíbla se.

„Ano, rád cestuje a rád zatahuje cestovatele do podivných příběhů,“ přitakala babička. „Já už se s tebou na žádnou výpravu nevydám, jednak už toho mám dost a za druhé – to moje rameno a kotník...“ Babička rozhodila trochu smutně rukama.

„Ale co ty,“ mrkla na Anku. „Budeš mít dost kuráže na další výpravu?“

Anka se široce usmála.

„Na začátku vánočních prázdnin budou chtít mamka s tátou klid na přípravu na svátky,“ zazubila se. „Zato já mám v plánu přijet – *k babičce*,“ pronesla rozhodně, zvedla ruku a daly si s babičkou pořádného „placáka“.

* * *

KAPITOLA 2

Anka u Eskymáků

„A přesto existuje jen jedna velká věc, jediná věc: žít a vítat v chýších a na cestách příchod Velkého dne za svítání, a vidět Světlo, které naplňuje svět.“

– Inuitské přísloví

Za oknem bylo pošmourno. Zatažené nebe mělo stejnou barvu jako šedivé chodníky, po kterých pospíchali lidé na nákupy anebo do báječné místní cukrárny na zázvorový čaj, svařák s anýzem nebo horkou hrušku se skořicí.

Anka seděla na gauči zachumlaná do svetru s copánkovým vzorem, který jí sahal až ke kolenům. Vedle Anky se během odpoledne nakupila encyklopedie pojednávající o nejrůznějších národech a jejich zvycích, dvě nebo tři knížky se spoustou barevných obrázků pro malé děti a ohmataný atlas světa, ze kterého rády vypadávaly stránky.

Anka se dívala z okna na bezbarvou oblohu a pomyslela si, že na začátku vánočních prázdnin by už přece měl být venku sníh. Svatý Martin přijel už dávno, ale bílého koně si neosedlal, asi ho někde vyměnil za hnědáka. Tenhle začátek zimy Anku vůbec nebavil. Z bláta se nedá stavět sněhulák, nedá se na něm bobovat, nedá se s ním koulovat (i když... Anka si představila varianty, o kterých se rozhodla, že je bude muset jednoho dne vyzkoušet, ale napadlo ji, že si bude muset pro tyhle účely sehnat spoustu igelitových sáčků nebo nějaký skafandr, případně nakoupit plno pracího prášku.).

S nudou se ale Anka moc dlouho nepřátelila. Co kdyby... Co kdyby se vydala někam, kde sníh určitě je? *Spousta* sněhu! Pořád! A tučňáci! A Eskymáci! To zní dobře!

Popadla ošuntělý atlas a listovala v něm, dokud nenašla, co hledala. Ha, Špicberky – to bude ono! Podle fotografií v atlase vypadalo tohle místo náramně slibně – barevné domečky s bílými okny, ledové kry, na nichž odpočívali huňatí lední medvědi, pláně sněhu, který nikdy nemizí...

Když už se rozhodla, kam pojede, vyházela Anka ze starých kufrů všechno zimní oblečení na kupičku, z krabic zpod postele vytahala nejtlustší svetry a v prádelníku našla nejteplejší vlněné ponožky (nejraději měla ty s ledními medvědy).

Sbalila si batoh, do kterého přihodila něco k snědku (nejvíc místa zabíral obří sáček s lyofilizovanými jahodami), termosku s mátovým čajem (protože meduňkový už došel) a dvojce tlusté ponožky (mít ponožky navíc se vždycky vyplatí – na to je třeba pamatovat).

Když měla v batohu nastrkáno všechno, o čem si myslela, že bude potřebovat, vyhrabala ze šuplíku nezbytný starý kompas a čelovku. Tu se taky vyplatí mít na cestách vždycky s sebou. Zkontrolovala, jestli jsou v čelovce baterky, a nasadila si ji na hlavu – přes kulicha jí byla tak akorát.

Ještě bylo potřeba provést trochu počítání. Nalistovala si v atlase znovu Špicberky, pak chvíli zápasila s telefonem a kalkulačkou. Na papírek si napsala výsledné souřadnice a ještě raději dvakrát zkontrolovala na internetu, zda ji opravdu dostanou tam, kam potřebuje.

Navlékla se do zimní kombinézy, srovnala si kulicha a spokojeně svůj vzhled zkontrolovala v zrcadle. Popadla lyžařské rukavice, nastavila popruhy batohu, aby jí dobře seděl a nikde neškrtil, a protože jí už začínalo být nesnesitelné vedro, popadla kompas a nahlas mu sdělila souřadnice – pečlivě je přečetla z papírku, protože i malé přerěknutí mohlo skončit katastrofou. Než se nadála, rozhlížela se po zasněžené krajině a v uších jí znělo hvízdání větru a šumění moře.

Anka se otrásla chladem, ale hned vyrazila na cestu, aby se rozhýbala a zahřála. Mrazivý vítr dorážel, seč mu síly stačily, ale zmohl jen to, že Ance zčervenaly tváře a nos – což bylo to jediné, na co ze zachumlané postavičky dosáhl.

Vydala se vyšlapanou cestičkou podél pobřeží. Cestička brzy zmizela, a tak se dál brodila sněhem nebo přelézala balvany na kamenité pláži. Už brzy někde uvidí nějaké zdejší zvíře, třeba toho tučňáka, slibovala si, ještě kousek... Táhle za tím kopečkem určitě! Když ne za ním, tak za tím dalším!

Nikde neviděla ani živáčka, zato vítr byl čím dál vlezlejší. Už si myslela, že vidí tučňací frak, ale když přišla blíž, zjistila, že to je jenom zčernalá větev.

Pochodovala dál a pomyslela si, jestli náhodou něco nepopletla. Vtom za sebou uslyšela dupání a funění. Ha! Ztuhla hrůzou – a už do ní strkal velký černý čenich, obrovský huňatý tvor upíral na Anku malá hnědá očka a funěl a bručel.

„Medvěd!“ plácla se Anka do čela rukavicí. Jasně že lední medvěd! Vždyť o něm četla v encyklopedii a viděla ho několikrát v zoologické zahradě. Medvěd na ni zvědavě hleděl a Anka koukala na medvěda. „*Coté?*“ pomyslela si.

„Ahoj medvěde,“ pozdravila Anka. Dodržovat slušné vychování nemůže být na škodu. Medvěd zabručel v odpověď a dál zvědavě hleděl na Anku.

„Něco dobrého ti dám, ano?“ napadlo Anku. Medvěd v dobré náladě by jí možná mohl pomoci. „Jsem tu jen na návštěvě, chci se tady trochu porozhlédnout,“ vykládala Anka, když lovila v batohu lyofilizované jahody. Hrst si nechala pro sebe a hrst nasypala medvědovi na plochý kámen. Ten je chvíli očichával a pak jednu po druhé slíznul jazykem. Vypadal spokojeně, a tak se Anka odhodlala pokračovat v rozhovoru.

„Hledám tučňáky. A Eskymáky. Nemohl bys mi prosím poradit, kde bych je našla?“

Medvěd potřásl hlavou. Anka zklamaně povzdechla.

„Škoda, co se dá dělat.“

Medvěd se uložil vedle ní a chvíli společně pozorovali kry u pobřeží. Vtom Anku něco napadlo. Vůbec to nesouviselo s jejím výletem, ale začala jí hlavou vrtat otázka, proč se tady medvěd jen tak potuluje a netráví čas zimním spánkem. Položila tu otázku medvědovi. Medvěd zabrumlal.

„Ach tak – vy tedy nespíte, když máte dost tuleňů a ryb? Jen medvědice s malými mláďaty si dělají zimní nory? To jsem nevěděla! Budu si to muset zapamatovat!“ Ještě chvíli hleděli na kry a mraky nad mořem.

Po několika minutách se Anka zvedla. Musí přece ještě najít Esky-máky a tučňáky.

„Tak se měj dobře, medvěde,“ rozloučila se Anka. „Já zas půjdu.“ Medvěd zabručel na pozdrav, natáhl se jak široký, tak dlouhý – a začal spokojeně odfukovat. Zjevně se rozhodl, že se tohle místo hodí k odpočinku stejně dobře jako každé jiné. Otevřel jedno oko, mrkl na Anku a vmžiku usnul. Anka schroupala několik posledních jahod, které měla v ruce, a vydala se dál.

Přemýšlela chvíli o ledním medvědovi, kterého potkala, a stoupala do mírného svahu. Sněhu bylo kolem až až a Anka si pomyslela, jaká je to nespravedlnost, že tady je ho tolik, i když na něm nikdo nestaví sněhuláky a nebobuje, a u ní doma se neobjevila ještě ani vločka.

„*Nikdo nestaví sněhuláky?*“ zarazila se. „*Tak já budu první,*“ napadlo ji. Neměla (kromě hledání tučňáků) důvod spěchat, a tak si sundala batoh a začala koulet první sněhovou kouli, pak druhou a nakonec třetí. Ze zmrzlého sněhu to nešlo snadno, ale nakonec posadila tři koule na sebe a přidělala menší sněhové koule jako ruce. Jen neměla mrkev na nos, ani uhlíky na oči a pusy. A ani hrnec na hlavu. Nevadí, mávla rukou Anka. Seběhla dolů k pláži, nasbírala několik kamínků a popadla jednu z větviček, které se na pobřeží vzaly kdoví odkud. Vytvořila sněhuláku *Špicberákovi* obličej z kamínků a k ruce připlácla větvíčku. Spokojeně si prohlížela své dílo. Ano, určitě byla první ze své třídy, kdo tuhle zimu postavil sněhuláka. A dokonce tady, na Špicberkách!

Anka šla dál, občas si udělala krátkou zastávku, aby si dala trochu mátového čaje a několik plátků sušených jahod. Ať se rozhlížela, jak se rozhlížela, po tučňácích ani památky. Dokonce ani lední medvědi tady nebyli. Cesta sněhem ji začala unavovat, ale nevzdávala se. Zvolnila tempo, broukala si písničku, až došla k malé zasněžené vyvýšenině. Nicméně když se zadívala pozorně, ten pahrbek se hýbal! Pravidelně stoupal a klesal a navíc si Anka uvědomila, že slyší tiché dunění a fučení. „Sopka!“ napadlo ji, „to jsem se dostala do pěkného maléru! To jsem to zase jednou zvrátila! Z tučňáka jsem neviděla ani zobák a teď sopka!“

Přesto jí zvědavost nedala a popošla k sopce o několik kroků blíž. Vůbec to ale nebyla sopka! Ve sněhu ležel napůl zavátý Santa Claus! A spal. Chrupkal, až to dunělo. Bílé vousy se mu pravidelně chvěly, když ve spánku odfukoval. Anka nevěděla, co si počít. Ale kdo jiný by jí lépe